

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 13 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2021 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ kpc

sprawy z odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 8 kwietnia 2020 r.,(...)

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 8 kwietnia 2020 roku, znak: (...)i przyznaje A. S. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 29 listopada 2019 roku do dnia 15 kwietnia 2020 roku wskazany w zaskarżonej decyzji.

UZASADNIENIE

Powód A. S. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 8 kwietnia 2020 roku odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 29 listopada 2019 roku do 14 kwietnia 2020 roku. W uzasadnieniu wskazał, że organ rentowy uznał ustalenia protokołu powypadkowego za bezpodstawne odmawiając powodowi przyznania zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru, wskazując, że uraz wynikał z przyczyny wewnętrznej a nie zewnętrznej. Przed wypadkiem powód nie chorował, był całkowicie zdolny do pracy a w wyniku urazu stał się osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, może wykonywać jedynie pracę w warunkach chronionych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał podstawę prawną wydanej decyzji, tj. przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019 r., poz.1205 ze zm.) oraz ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r., poz. 645 ze zm.). Wskazano, że powód błędnie powiązał fakt niezdolności do pracy w spornym okresie z wypadkiem przy pracy jakiego doznał w dniu 20 listopada 2019 roku, rozumianym jako zdarzenie wywołane zewnętrzną przyczyną. Faktyczną przyczyną urazu powoda były istniejące u niego schorzenia kręgosłupa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. S. w dniu zdarzenia (tj. 16 listopada 2019 roku) był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w W. na stanowisku serwisanta towarów sanitarnych i z tego tytułu był zgłoszony do ubezpieczenia wypadkowego.

W dniu 16 listopada 2019 roku (sobota) w ramach zleconych czynności w godzinach nadliczbowych przygotowywał części zamienne do wysyłki i wykonywał prace porządkowe w magazynie. Powód pakował odpowiednie produkty w opakowania i zabezpieczał je. Część przesyłek po umieszczeniu w opakowaniach była małych rozmiarów, ale wśród nich znajdowały się również kabiny prysznicowe. Wówczas przesyłka była duża i ciężka. Podczas oklejania taśmą klejącą kartonu z szybą, powód znajdował się w pozycji kucznej. W momencie kiedy chciał się podnieść w

sposób „nieskoordynowany” poczuł ból promieniujący od kości ogonowej do szyi. Powód wykonywał czynności aż do zakończenia zmiany, mimo iż ból nie ustępował i utrzymywał się w odcinku lędźwiowym. Powód nie zgłaszał nikomu z przełożonych, że w czasie pracy doznał urazu.

Powód udał się po pomoc lekarską na (...) w następnym dniu (tj. 17 listopada 2019 roku), gdzie przepisano mu leki przeciwbólowe. W poniedziałek 18 listopada 2019 roku powód stawił się w miejscu pracy, z uwagi na zaplanowany wyjazd służbowy nad morze. Ponieważ ból nie ustępował powód zdecydował się wrócić z delegacji wcześniej, tj. we wtorek 19 listopada 2019 roku. Wówczas poinformował pracodawcę o zdarzeniu z 16 listopada 2019 roku, w związku z którym nadal odczuwał ból i zamierzał udać się do lekarza. W dniu 20 listopada 2019 roku powód zgłosił się lekarza rodzinnego otrzymując skierowanie na badanie rtg kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i na konsultację neurologiczną. Wystawiono również dla powoda zwolnienie lekarskie. W dniu 22 listopada 2019 roku wykonano u powoda badanie rtg, które wykazało prawo-boczne skrzywienie kręgosłupa lędźwiowego zniesioną lordozę, obniżenie wysokości krążka międzykręgowego L1/L2, L3/L4. Badanie MR kręgosłupa wykazało z kolei obecność pośrodkowo-lewobocznej dużej sekwestrowanej przepukliny krążka międzykręgowego L4-L5. Po badaniu przez neurochirurga powód został zakwalifikowany do leczenia operacyjnego, które wykonano w dniu 11 grudnia 2019 roku. Po operacji powód poddawany był zabiegom fizjoterapeutycznym w ramach dwóch cykli leczenia. Do dnia 24 grudnia 2020 roku był leczony w ramach świadczeń rehabilitacyjnych. Obecnie powód nadal uskarża się na dolegliwości bólowe okolicy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego oraz okresowe występowania mrowienia w obrębie lewej nogi.

Dowód:

-akta ZUS w załączeniu:

-zeznania powoda A. S. złożone w dniu 19 sierpnia 2020 roku (e-protokół, k. 26).

Powód dopiero w dniu 14 stycznia 2020 roku zgłosił pracodawcy, że w dniu 16 listopada 2019 roku uległ wypadkowi zwracając się o uznanie w/w zdarzenia za wypadek przy pracy. Zespół powypadkowy powołany przez pracodawcę, w protokole z ustalenia przyczyn i okoliczności wypadku przy pracy wskazał, że za zdarzenie z dnia 16 listopada 2019 roku wypełnia cechy wypadku przy pracy ponieważ było nagle, zachodził związek z pracą i nastąpił uraz, który wynikał z przyczyny zewnętrznej.

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 19 marca 2020 roku zaliczono powoda do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym z oznaczeniem symbolu niepełnosprawności 05-R. We wskazaniach ustalono, że powód jest zdolny do pracy

Na dzień 16 listopada 2019 roku u powoda obecne było samoistne schorzenie kręgosłupa pod postacią zmian zwyrodnieniowych oraz przepuklin krążków międzykręgowych. Możliwe jest, że przyczyną zewnętrzną urazu pod postacią „nieskoordynowanego” ruchu spowodowała przeciążenie kręgosłupa, które skutkowało sekwestracją jądra miazdżystego krążka międzykręgowego L4/L5 i pojawieniem się nasilonych dolegliwości bólowych oraz objawów neurologicznych.

Dowód:

-akta ZUS w załączeniu.

-opinia biegłych sądowych z zakresu chirurgii ogólnej- D. R. i neurologii-M. W. z dnia 16 listopada 2020 roku (k. 30-31);

-dokumentacja medyczna dotycząca powoda (k.32-33)

w warunkach pracy chronionej.

-orzeczenie (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 19 marca 2020 roku (k.12-13)

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Z tytułu wypadku przy pracy przysługuje zasiłek chorobowy - dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy (art. 6 ust. 1 pkt. 1 powołanej ustawy). Zasiłek z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu i przysługuje od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową z zastrzeżeniem ust. 3 (art. 8 ust 1 i 2). Zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100% podstawy wymiaru (art. 9 ust. 1).

W rozpoznawanej sprawie spornym było czy zdarzenie mające miejsce w dniu 16 listopada 2019 roku stanowiło wypadek przy pracy. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 powołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Z treści powołanej regulacji wynika, że elementami koniecznymi uznania zdarzenia za wypadek przy pracy są nagłość zdarzenia, wywołanie zdarzenia przyczyną zewnętrzną, skutek powodujący uraz lub śmierć oraz pozostawanie w związku z wykonywaną pracą. Nagłość charakteryzuje się czymś nieprzewidywalnym, nieoczekiwanym oraz raptownym. Powyższa cecha musi dotyczyć samego zdarzenia, a nie skutku pod postacią urazu lub śmierci. Ponadto zdarzenie spełniające kryterium „nagłości” musi zostać wywołane przyczyną zewnętrzną, co oznacza, że nie może pochodzić z organizmu ubezpieczonego dotkniętego zdarzeniem. Przyczyna ta winna być jednocześnie źródłem urazu lub śmierci ubezpieczonego.

Jako zewnętrzną przyczynę sprawczą wypadku przy pracy należy rozumieć każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny – w istniejących warunkach – do wywołania szkodliwych skutków. Wymaganie, aby uraz został spowodowany czynnikiem zewnętrznym wskazuje na konieczność związku przyczynowego między urazem i czynnikiem pochodzącym spoza organizmu poszkodowanego, przy czym czynnik ten ma zadziałać w ramach nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną. Ten element należy rozumieć w ten sposób, że wypadek przy pracy musi być wywołany taką przyczyną, zaś uraz spowodowany wypadkiem jest skutkiem działania czynnika zewnętrznego, pochodzącego spoza organizmu poszkodowanego.

Natomiast z art. 22 ust. 1 powyżej cytowanej ustawy wynika, że zakład odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku: nieprzedstawienia protokołu powypadkowego lub karty wypadku; nieuznania w protokole powypadkowym lub karcie wypadku zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy oraz gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawierają stwierdzenia bezpodstawne.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na opinii biegłych z zakresu chirurgii ogólnej i neurologii oraz złożonych do akt sprawy dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz dokumentacji medycznej.

Z zeznań powoda wynika, że w dniu zdarzenia wykonywał czynności przygotowawcze do wysyłki części zamiennych oraz czynności porządkowe w magazynie. Bezpośrednio przed doznaniem urazu nie uskarżał się na żadne dolegliwości bólowe, zwłaszcza w odcinku lędźwiowym kręgosłupa. Wprawdzie z dokumentacji medycznej dostępnej w aktach ZUS wynika, że powód w dniu wypadku miał stwierdzone prawoboczne skrzywienie kręgosłupa lędźwiowego, zniesioną lordozę oraz podchrzęstną sklerotyczną przebudowę powierzchni stawowych w stawach międzykręgowych jako wyraz zmian zwyrodnieniowych, ale schorzenia te nie wpływały na aktywność powoda i jego zdolność do pracy. W aktach ZUS brak dowodów by istniejące schorzenia wpływały przed dniem zdarzenia na pracę powoda, w szczególności by korzystał ze zwolnień lekarskich. Tym samym uznać należy, że pomimo istnienia u powoda zmian zwyrodnieniowych był w stanie normalnie funkcjonować na płaszczyźnie osobistej oraz zawodowej i nie doznawał z tego powodu żadnych dysfunkcji. W szczególności biorąc pod uwagę rodzaj wykonywanej przez powoda pracy uznać należy, że w przypadku gdyby objawy istniejącej choroby były na tyle dokuczliwe, aby uniemożliwić wykonywanie pracy związanej z koniecznością podnoszenia dużych ciężarów oraz pracy w pozycji niewymuszonej to powód z pewnością skorzystałby ze zwolnienia lekarskiego. Ponadto powód sam wskazał, że pomimo bólu kontynuował wykonywanie pracy sądząc, że środki przeciwbólowe przyniosą ulgę a ból ustąpi. Dlatego dopiero następnego dnia powód udał się do lekarza i mając nadzieję na poprawę stawił się w pracy w poniedziałek. Dopiero w sytuacji kiedy ból stał się na tyle dokuczliwy, że uniemożliwiał mu wykonywanie pracy powód zdecydował wrócić wcześniej z delegacji i po raz kolejny udać się do lekarza w celu poszerzenia diagnostyki. Stan powoda okazał się na tyle poważny, że wymagał zastosowania leczenia operacyjnego.

Jak wynika z opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii ogólnej i neurologii możliwe jest, że przyczyna zewnętrzna urazu pod postacią „nieskoordynowanego” ruchu spowodowała przeciążenie kręgosłupa, które skutkowało sekwestracją jądra miazdżystego krążka międzykręgowego L4/L5 i pojawieniem się nasilonych dolegliwości bólowych oraz objawów neurologicznych. Niewątpliwie praca powoda wiązała się z koniecznością podnoszenia znacznych ciężarów, wykonywania pracy w pozycji niewymuszonej, która wpływała obciążająco na organizm powoda. Dla sądu w niniejszej sprawie było istotne, że w ocenie biegłych przyczyna zewnętrzna mogła mieć wpływ na powstanie urazu w dniu zdarzenia, tj. 16 listopada 2019 roku. Wprawdzie organ rentowy zarówno w toku niniejszego postępowania jak i w toku postępowania zmierzającego do ustalenia uprawnienia do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego poodnosił, że to choroby istniejące u powoda były przyczyną urazu, przy czym nie przedstawiono w tym zakresie żadnych dowodów. Organ rentowy nie zanegował również, że to właśnie ten „nieskoordynowany” ruch stanowił przyczynę późniejszego bólu, urazu i spowodował konieczność leczenia operacyjnego oraz podjęcia rehabilitacji.

Tym samym uznać należało, że zdarzenie jakiemu uległ powód było spowodowane przyczyną nagłą i zewnętrzną, gdyż szybka i nieskoordynowana zmiana pozycji z kucznej, w której powód przez pewien czas wykonywał czynności, do pozycji wyprostowanej, wpisuje się w definicję wypadku przy pracy.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydana opinia zawiera pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające występujące u powoda schorzenia. Biegły sądowy obowiązany jest orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Dlatego, zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłego opinii nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powoda. Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005r., II CK 572/04, Lex nr 151656). Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 §1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz

stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Ponadto żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do w/w opinii, co świadczy o przyjęciu twierdzeń w niej zawartych jako prawdziwych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.